

Arrest

nr. 54 824 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOUKENS, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger.

U werkte als verkoper in de winkel van uw ouders of op de markt in Pejë, Gjakovë, Ferizaj of Prizren.

Na de oorlog in Kosovo (1998-1999) kreeg u net als andere Roma met Albanezen problemen. In Pejë eisten mensen van u en van andere verkopers geld, kledij of nog iets anders.

U diende hiervoor nooit klacht in.

In Gjakovë hadden jullie evenwel grotere problemen. In uw broers winkel werd er verschillende keren ingebroken. De politie kon de daders nooit vatten. Ook u werd er geregeld door drie gemaskerde Albaneessprekende mannen lastig gevallen. Ze namen uw koopwaar af of eisten geld van u. Als u niets gaf, werd u geslagen. Op een dag – toen was er geen stroom – vielen zij bij u thuis binnen en eisten geld. Toen u meermaals repliceerde dat u geen geld had, werd u geslagen. Uw vader en uw zwangere

echtgenote M.(...) Q.(...) kwamen tussen en werden eveneens hard aangepakt. In het tumult dat ontstond stootte uw tweejarige zoon zich aan een kokende ketel waardoor hij ernstig verbrand raakte. U belde een vriend op die u buiten Gjakovë bracht.

Sindsdien verbleef u bij een tante in Prizren. Uw vader bracht uw echtgenote, die ten gevolge van haar verwondingen een miskraam had, naar uw schoonfamilie. Uw moeder bracht uw zoontje naar het ziekenhuis waar hij geopereerd werd. Na de ingreep kreeg hij handmassages.

Nooit diende u naar aanleiding van de problemen met de drie Albanezen klacht in, omdat zij u dit verboden hadden te doen.

Een maand na dit incident slaagden jullie erin naar Oostenrijk te vluchten en jullie vroegen er op 1 april 2005 asiel aan. Gezien de handmassages in Kosovo verkeerd uitgevoerd werden, moest uw zoontje in Oostenrijk een tweede heelkundige ingreep ondergaan.

Tijdens uw verblijf in Oostenrijk werd uw ouders' woning vermoedelijk door de drie Albanezen onder vuur genomen. Opnieuw werd geen klacht ingediend.

In de loop van 2009 – jullie kregen op 17 september 2009 van de Oostenrijkse asielinstanties een weigeringsbeslissing – keerden jullie naar Kosovo terug.

U vreesde opnieuw uw drie Albanese belagers, maar, gezien u nooit buitenkwam, had u geen echte problemen meer.

Ten slotte voegde u hieraan toe dat u ten gevolge van uw problemen psychische moeilijkheden had. Zowel in Kosovo als in Oostenrijk werd u hiervoor behandeld.

Daar u niet voortdurend opgesloten wilde leven, kwam u naar België waar u op 9 november 2009 een asielaanvraag indiende.

U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er vermoord te zullen worden.

In België wordt u ook voor uw psychische problemen behandeld.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte en de geboorteaktes van u en uw kinderen allen uitgereikt op 26 oktober 2009 te Gjakovë; uw Joegoslavisch rijbewijs uitgereikt op 18 juni 1998 te Gjakovë; uw Oostenrijks rijbewijs uitgereikt op 2 november 2005 te Perg; de Oostenrijkse geboorteakte van uw zoon E.(...) uitgereikt op 14 september 2007 te Linz; enkele foto's waarop ondermeer uw ouders voor een poort met kogelgaten te zien zijn; een brief van uw Oostenrijkse advocaat en de Oostenrijkse weigeringsbeslissing inzake uw asielaanvraag aldaar; enkele Oostenrijkse en Belgische medische documenten waaruit blijkt dat uw zoon E.(...) aan enuresis nocturna lijdt; en enkele Kosovaarse, Oostenrijkse en Belgische medische documenten waaruit ondermeer blijkt dat u last heeft van een chronische spanningshoofdpijn en posttraumatische stress."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en die van uw echtgenote, i.e. de verklaringen die jullie voor de Belgische en de Oostenrijkse asielinstanties aflegden, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Kosovo en meerbepaald de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding van uw vlucht naar Oostenrijk in 2005, i.e. het incident waarbij drie Albanezen uw woning binnenkwamen, waarbij u, uw vader en uw echtgenote geslagen werden en waarbij uw zoontje zwaar verbrand werd, ernstig op de helling zetten.

Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote dat de Albanezen die in 2005 in jullie woning binnenvielen **niet gemaskerd** waren en dat, hoewel jullie hun namen niet kenden, u hen wel zou herkennen als u hen opnieuw zou zien (Oostenrijkse asielinstanties, document I, p. 21, p. 23; document II, p. 10; document III, p. 5).

Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat de Albanezen toen **gemaskerd** waren (CGVS, p. 9).

Terwijl u in Oostenrijk beweerde dat **uw echtgenote door uw moeder naar haar moeder gebracht** werd en dat **uw zwaar verbrande zoon door een Albanese buur naar het ziekenhuis gebracht** werd (Oostenrijkse asielinstanties, document II, p. 5-6), zei u op het Commissariaat-generaal dat **uw vader uw echtgenote naar haar familie bracht** en dat **uw moeder uw zoon naar het ziekenhuis bracht** (CGVS, p. 9).

Bovenstaande vaststellingen zetten bijgevolg de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident kort voor uw vertrek naar Oostenrijk ernstig op de helling.

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u door drie Albanezen sinds het einde van de oorlog in Kosovo zou gevisieerd zijn – hetgeen uiteindelijk aanleiding gaf tot het incident van 2005 – (CGVS, p. 8-9) wordt hierdoor tevens ondermijnd.

Hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Noch u noch uw familieleden dienden na de incidenten in Gjakovë of Pejë (van zowel voor als na uw vertrek naar Oostenrijk) echter klacht in, enerzijds omdat uw belagers u aanmaanden dit niet te doen (CGVS, p. 8; p. 10) en anderzijds omdat de politie u niet voortdurend achterna kan lopen (CGVS, p. 11-12).

Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Bovendien dient bescherming niet absoluut te zijn: bescherming houdt niet in dat u een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd.

Tot slot dient hieraan toegevoegd te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, onder meer verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009 en afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Dit blijkt overigens eveneens uit uw verklaringen. Naar aanleiding van de verschillende diefstallen in uw broer Arbens winkel werd de politie verwittigd. Zij noteerde alles, nam vingerafdrukken en bekeek alles. Dat er geen onmiddellijk resultaat geboekt werd, kan aan verschillende factoren (zoals onbekendheid van de daders) te wijten zijn (CGVS, p. 12). Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Betreffende uw verklaring dat u na uw terugkeer uit Oostenrijk in 2009 voortdurend binnen bleef en hierdoor geen problemen meer kende (CGVS, p. 12) kan opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit continue directe contacten met lokale actoren tijdens bovenvermelde missie en nadien is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gjakovë, Pejë en Prizren in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie

kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Ook aan uw asielprocedure in Oostenrijk wordt niet getwijfeld. De foto's tonen ondermeer een poort met kogelgaten, maar hieruit kunnen geenszins de omstandigheden waarin de kogels afgevuurd werden afgeleid worden. Deze foto's doen overigens geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u of uw familieleden naar aanleiding van de door u beweerde incidenten geen klacht bij de Kosovaarse autoriteiten konden indienen. Betreffende uw psycho-medische problemen, gestaafd door diverse medische attesten, kan nog opgemerkt worden dat, zoals hierboven reeds gebleken is, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde oorzaak, i.e. de drie Albanezen die u sloegen op de markt in Gjakovë (CGVS, p. 13), ernstig ondermijnd wordt. Bijgevolg heeft u niet zonder meer aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde psycho-medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling

van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980. Tot slot kan eenzelfde opmerking gemaakt worden betreffende de medische problemen van uw zoon E.(...)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift, z.d., (zie p. 3) gelden dat *"door de bestreden beslissing werd verzoeker immers de toegang tot de asielprocedure ontzegd waardoor hem de bescherming van dat statuut wordt ontzegd en hij mogelijks verplichtend het land zal dienen te verlaten"*.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de wet van "15 augustus (sic) 1980" (zie het verzoekschrift, p. 3), van de artikelen 3 en 14 EVRM en van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij houdt voor dat er door zijn thuisland geen afdoende maatregelen genomen worden om de kans op het lijden op ernstige schade in zijn hoofde tegen te gaan en hij op die manier geen toegang heeft tot degelijke bescherming.

Verzoeker haalt het rapport "Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo" van september 2010 van Amnesty International aan waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat de omstandigheden in Kosovo voor een veilige en duurzame terugkeer van de minderheidsgroepen op heden niet afdoende zijn ondanks de recent genomen maatregelen om de terugkerende bevolking te integreren.

Hij laat ook gelden dat door UNHCR erkend wordt dat er op dit moment geen adequate leefomstandigheden voorhanden zijn in Kosovo en dat het akkoord van 20 oktober 2009 onvoldoende garanties biedt voor de bescherming van de mensenrechten.

Verzoeker stelt ook vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van zijn beslissing gesteund heeft op informatie uit 2009 die op heden achterhaald is en niet deugdelijk een negatieve beslissing kan wettigen gezien er op het moment van het nemen van de beslissing gekeken dient te worden naar de actuele omstandigheden in het land van herkomst.

Hij voert in dit verband een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht

Verder herhaalt hij dat hij en zijn familie dikwijls het slachtoffer waren van discriminatoir geweld gelet op het feit dat hij tot een etnische minderheid behoort. Niet alleen hij is slachtoffer geworden van geweld, maar ook zijn tweejarige zoon werd ernstig verbrand.

Bovendien, zo stelt verzoeker, zou een terugkeer naar Kosovo niet alleen een reëel risico inhouden op nieuwe feiten zoals deze zich in het verleden reeds hebben voorgedaan maar zou, gelet op de spanningshoofdpijnen naar aanleiding van post-traumatische stress, opnieuw een onmenselijke behandeling in hoofde van verzoeker uitmaken.

Hij beweert overigens dat de Roma-bevolking geen effectieve toegang heeft tot de gezondheidszorg en verwijst hiertoe naar voormeld rapport van Amnesty International.

Ook wordt er in dit rapport volgens hem gewaarschuwd voor een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève indien de Roma-bevolking wordt teruggestuurd naar het land van herkomst.

Hij besluit dat de discriminatie op grond van de etnische afkomst nagenoeg aangetoond is.

Verzoeker vraagt dat van hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en dat de beslissing van *"de Dienst Vreemdelingenzaken"* (sic) wordt vernietigd (zie het verzoekschrift, p. 7).

2.2. De Raad wijst verzoeker er op dat hem in strijd met wat hij beweert in zijn verzoekschrift de; toegang tot de asielprocedure niet werd ontzegd.

Op 5 maart 2010 werd zijn asioldossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Bij beslissing van 22 oktober 2010 van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werd dit onderzoek afgesloten.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980, bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing niet afzonderlijk gemotiveerd worden.

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote aangaande het incident waarbij drie Albanezen zijn woning binnenvielen.

De incoherenties blijven dan ook staande en hebben bovendien geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Daarenboven heeft verzoeker volgens zijn verklaringen geen aangifte gedaan van zijn problemen bij de politiediensten in zijn land van herkomst zodat er niet alleen van de voorgehouden incidenten geen enkel begin van bewijs voorhanden is, maar ook vaststaat dat verzoeker verzuimd heeft in eerste instantie bescherming te zoeken bij de overheden in zijn land.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij in de eerste plaats een poging doet om bescherming te krijgen in zijn eigen land.

De vaststelling dat verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om klacht neer te leggen, noch na het incident in Pejë noch na de problemen in Gjakovë, verzet zich tegen het besluit dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt bovendien des te duidelijker naar voor nu uit de informatie van het Commissariaat-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European

Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook RAE kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is over het algemeen goed en de verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De stelling van verzoeker dat deze informatie achterhaald is, wordt niet gevolgd. Immers, het rapport van Amnesty International van september 2010 "Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo" vermag niet de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de situatie van Roma in Kosovo te weerleggen.

De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo. Het rapport van Amnesty International daarentegen bevat eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn en die zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de informatie vervat in het administratief dossier, laat de Raad deze laatste, verzameld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren op de informatie door verzoeker bijgebracht.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle werden geïmplementeerd, vermag geen ander licht te werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Waar het rapport van Amnesty International verwijst naar het akkoord van 20 oktober 2009 tussen de Belgische en Kosovaarse autoriteiten en dat betrekking heeft op de vrijwillige en onvrijwillige terugkeer van Kosovaarse staatsburgers en bezwaren of tegenwerpingen formuleert met betrekking tot een eventuele gedwongen terugkeer van RAE naar Kosovo, merkt verweerder terecht op dat dit niet aan de orde is in voorliggende procedure.

Het behoort immers niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal om zich uit te spreken over de wijze of modaliteiten van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Zulks komt louter toe aan de bevoegde minister of diens gemachtigde. Wél bestaat de opdracht van de commissaris-generaal erin om na te gaan of de asielzoeker voldoende concrete gegevens en elementen aanreikt waaruit kan blijken dat deze in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wat echter zoals uit de beslissing blijkt, in casu niet het geval is.

Ook waar verzoeker verwijst naar een artikel van Human Rights Watch waarin gesteld wordt dat er in Kosovo geen adequate leefomstandigheden voorhanden zijn, merkt verweerder terecht op dat de commissaris-generaal geenszins ontkent dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De situatie in Kosovo voor Roma is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine.

Betreffende verzoekers bewering dat een terugkeer naar Kosovo een onmenselijke behandeling uitmaakt gelet op zijn psycho-medische problemen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Hierin staat duidelijk te lezen dat *“Betreffende uw psycho-medische problemen, gestaafd door diverse medische attesten, kan nog opgemerkt worden dat, zoals hierboven reeds gebleken is, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde oorzaak, i.e. de drie Albanezen die u sloegen op de markt in Gjakovë (CGVS, p. 13), ernstig ondermijnd wordt. Bijgevolg heeft u niet zonder meer aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde psycho-medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming.”*

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, en verzoeker blijft met zijn argumentatie dat de Roma-bevolking in het merendeel van de gevallen nog steeds geen effectieve toegang heeft tot de gezondheidszorg, in gebreke. Immers een verwijzing dergelijk algemeen rapport van Amnesty International over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Uit het voorgaande volgt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 27 juli 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van problemen niet op de bescherming kan rekenen van de Kosovaarse autoriteiten.

Bijgevolg kan er ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade; artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 14 EVRM en stelt dat de discriminatie omwille van etnische afkomst nagenoeg is aangetoond, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat concreet te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM zou schenden.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Voormeld artikel is niet geschonden.

De Raad is dan ook van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE